

právo odvolací, pokud se neprojeví v konkrétních aktech, vydaných proti určitým osobám, jimž teprve pak přísluší bránit se proti těmto aktům námitkami, vytýkajícími též neplatnost, nezákonnost nebo vadnost oněch všeobecných předpisů. Jelikož Vám tedy nepřísluší v tomto stadiu procesní postavení strany, bylo Vaše odvolání jako nepřípustné odmítnouti.«

O stížnosti podané na toto rozhodnutí uvážil nss:

Stížnost uplatňuje, že usnesení ústředního zastupitelstva o schválení domovního řádu, pokud v něm byla obsažena ustanovení soukromoprávního rázu, jest neplatné a že každý poplatník, který tímto neplatným usnesením je ve svých soukromých právech dotčen, může se z něho odvolat.

Nss neshledal stížnost důvodnou.

Podle stálé judikatury (viz zejména Boh. A 9579/31, 10.632/33) přiznává se poplatníkovi stížní právo proti všem usnesením obecního zastupitelstva, jež se mohou týkat poplatnických zájmů, t. j. které mohou přivést větší finanční zatížení poplatníků a zvyšovat jejich poplatnické břímě. Nejde-li však vůbec o akt obecního hospodářství, nelze o tom mluvit, že by jím mohl být dotčen poplatnický zájem. Bez významu je pro otázku legitimace, zda dotyčné usnesení obecního zastupitelstva je platné či neplatné.

Nález Boh. A 8720/30, kterého se stížnost dovolává, nepraví, jak stížnost míní, že poplatníkům přísluší právo stěžovat si proti všem neplatným usnesením obecního zastupitelstva, nýbrž řeší otázku zcela jinou, totiž zdali si poplatník může stěžovat proti aktu úřadu dohlédacího, kterým byla schválena neplatná usnesení obecního zastupitelstva, dotýkající se svým obsahem práv poplatnických.

Poněvadž usnesení ústředního zastupitelstva o domovním řádu nemělo pro poplatnické břímě, t. j. výši povinností poplatníků oproti obci žádného významu, nýbrž týkalo se, jak stížnost výslovně uznává, pouze soukromoprávního poměru nájemníků oproti majitelům domů, resp. oproti domovníkům, nepřísluší také poplatníkům právo odvolat se z usnesení ústředního zastupitelstva, ve kterém tento domovní řád byl schválen, a to bez ohledu na to, zdali ústřední zastupitelstvo mohlo takovéto usnesení učinit čili nic.

Právem vyslovil proto žal. úřad, že st-li nepřislušela legitimace k odvolání z uvedeného usnesení ústředního zastupitelstva.

Č. 12.035.

Učitelstvo: I. * Tříletá preklusivní lhůta podle předpisu § 30 odst. 6 učitelského zákona (č. 104/1926 Sb.) k uplatnění nároku učitele na doplatek služebních příjmů z důvodu zápočtu let podle ustanovení § 7 posl. odst. zák. č. 470/19 Sb. počíná plynouti teprve od povolení, aby vysvědčení způsobilosti bylo opatřeno doložkou ve smyslu ustanovení odst. 1 tohoto šu. — II. Prekluse podle § 30 odst. 6 zák. č. 104/1926 Sb.

týká se i doplatků, na které byl nárok uplatněn před vyhlášením cit. zák., rozhoduje-li úřad o nároku takovém již po vyhlášení zákona toho.

(Nález ze dne 19. září 1935 č. 17.929/35.)

P r e j u d i k a t u r a: srov. Boh. A 11.976/35.

V ě c: Hubert K. v H. (adv. Dr. Bedřich Mautner z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty o doplatek služebních příjmů.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Pro st-lovo vysvědčení způsobilosti bylo výnosem min. škol. ze 7. dubna 1923 podle ustanovení § 7 zák. z 23. července 1919 č. 470 Sb. výjimečně povoleno antedatování na zkušební období z listopadu 1916. Podáním z 9. března 1926 žádal st-l o připočtení služební doby podle téhož zákonného předpisu a o změnu všech dosavadních platových poukazů se zřetelem k této delší služební době.

Zšr v Brně výnosy z 31. července 1927 a z 12. září 1932 započítala st-li ke dni 1. dubna 1926, t. j. k prvnímu dni měsíce, následujícího po podání žádosti, veškerou vojenskou a školní službu tak, jako by byl nastoupil školní službu dne 1. srpna 1913, přiznala st-li ke dni 1. ledna 1926 služné 5. stupně, ke dni 1. ledna 1929 služné 6. stupně a ke dni 1. ledna 1932 služné 7. stupně. Doplatky služebních příjmů vyplývající z tohoto zařazení přiznala zšr podle § 30 odst. 6 učit. zák. za dobu 3 let před podáním žádosti, t. j. za dobu od 1. dubna 1923.

Odvoláním vzal st-l v odpor výrok, jímž mu byly doplatky služebních příjmů, resultující z připočtu služební doby, přiznány jen za 3 léta před podáním žádosti.

Min. škol. nař. výnosem zamítlo odvolání to jako zákonem neodůvodněné. Při tom vzalo v úvahu, že st-l uplatnil nárok na úpravu zařazení a tím i služební příjmy vyšší vzhledem k ustanovení § 7 zák. č. 470/1919 Sb. teprve žádostí z 9. března 1926 a že mu proto podle předpisu § 30 odst. 6 věty 2 zák. č. 104/1926 Sb. přísluší právní nárok na doplatky scházejících částek pouze do 3 roků od splatnosti té které měsíčně nesprávně vyplacené částky, kdyžž zák. č. 104/1926 Sb. vztahuje se na nedoplatky z doby před účinností zák., tedy v daném případě správně od 1. dubna 1923. Okolnost, že o opravu zařazení (resp. zápočet podle § 7 zák. č. 470/1919 Sb.) bylo zažádáno ve lhůtě 3 let od intimace rozhodnutí, jímž st-li bylo vysvědčení způsobilosti zpětně datováno, je pro věc právně nerozhodná; pro st-le byl opatřením tím sice založen právní nárok na výhody plynoucí z § 7 zák. č. 470/1919 Sb., nebyl tím však nikterak dotčen předpis § 30 odst. 6 na modifikaci event. důsledků přiznání jich pcto nedoplatků, pokud jde o dobu delší 3 let; pokud jde o nárok sám, dlužno uvést, že není vázán na uplatnění v době 3 let, t. j. lze jej s modifikací právě zmíněnou uplatnit s úspěchem kdykoli později, nikoli pouze ve lhůtě 3leté.

O stížnosti, podané no toto rozhodnutí, nss uvážil:

St-1 namítá nejprve, že předpis § 30 odst. 6 učit. zák. na sporný případ nedopadá, poněvadž st-1 podal žádost o doplatky v březnu 1926, tedy ještě před vyhlášením učit. zák. č. 104/1926 Sb.

Námitce té nemohl nss přisvědčiti.

Ustanovení odst. 6 § 30 učit. zák. zní: Byly-li učitelé vypláceny služební příjmy nižší, než mu podle vydaných výměrů příslušely, nebo nebylo-li učiněno z moci úřední opatření o zvýšení služebních příjmů, na něž učitel měl podle platných předpisů nárok, může učitel uplatňovati nárok na doplatek scházejících částek pouze do 3 roků od splatnosti té které nesprávně vyplacené částky. Totéž platí, pokud zvláštní předpisy jinak nestanoví, o nedoplatecích na služební příjmy, jestliže učitel svůj příslušný nárok, ač byl k tomu podle platných předpisů povinen, neuplatnil do 3 roků od vzniku nároku.

Zákon mluví tu zcela všeobecně o nárocích na doplatky služebních příjmů, resp. o zániku jejich a nerozeznává, jde-li o nároky na doplatky, vzniklé nebo uplatněné po vyhlášení zák. učit., nebo před jeho vyhlášením, a stanoví tedy preklusi nároku na doplatky služebních příjmů, na něž vznikl nárok nebo jichž splatnost nastala v době starší než tří roků, počítajíc zpět od uplatnění nároku na doplatky, bez rozdílu, zda nárok na doplatky byl uplatněn teprve po vyhlášení učit. zák. nebo před jeho vyhlášením. Rozhoduje-li tedy úřad o nároku na doplatky služebních příjmů v době, kdy učitelský zákon byl již vyhlášen, jak tomu bylo i v případě dnešním, musí použiti ustanovení § 30 odst. 6 učit. zák., a to i v tom případě, jde-li o nárok na doplatky, uplatněný ještě před vyhlášením učit. zák. (srov. Boh. A 11.976/35).

Stížnost namítá dále, že i kdyby se předpisu § 30 odst. 6 učit. zák. mohlo na daný případ použiti, nebyly by tu splněny skutkové předpoklady tohoto předpisu, neboť splatnost doplateků, vyplývajících z přiznání výhody § 7 zák. č. 470/1919 Sb., resp. nárok na tyto doplatky, byl pro st-le založen teprve povolením k antedatování jeho vysvědčení způsobilosti, jež bylo sděleno výnosem zšr-y v Brně ze 3. května 1923, doručeným st-li dne 12. května 1923. Od tohoto dne do dne podání žádosti, t. j. do 9. března 1926, neuplynula však doba 3 let, stanovená v § 30 odst. 6 učit. zák. Této námitce nemohl nss upříti oprávněnost.

Podle ustanovení odst. 6 § 30 učit. zák. počíná 3letá preklusivní lhůta plynouti od splatnosti té které částky nedoplatených služebních příjmů, resp. od vzniku nároku na vyplacení služebního příjmu. Jest se tudíž tázati, kdy vznikl st-li nárok na doplatek služebních příjmů, vyplývající ze započítání služební doby podle ustanovení druhé věty § 7 zák. č. 470/1919 Sb.

První až třetí věta § 7 zák. č. 470/1919 Sb. obsahují ustanovení o připojení doložky na vysvědčení způsobilosti odchovanců učitelských ústavů a výpomocných učitelů osvědčující, že vysvědčení to má po stránce právní takovou platnost, jako kdyby bylo vydáno v nejbližším zkušebním období po uplynutí 2 let od zkoušky dospělosti. Ve čtvrté větě tohoto paragrafu se pak praví, že těmto učitelům započítají se všechna léta vojenské služby i dosavadní školské prakse do služebního po-

stupu podle zák. č. 274/1919 Sb. tak, jako kdyby byli nastoupili službu prvního dne měsíce následujícího po vykonání zkoušky dospělosti.

Z tohoto předpisu je zřejmo, že učitel nabývá právního nároku na zápočet let podle tohoto ustanovení a na doplatek služebních příjmů ze zápočtu let resultující teprve na základě zmíněné doložky na vysvědčení učitelské způsobilosti. Dokud připojení doložky na vysvědčení nebylo příslušným úřadem povoleno a dokud o tom učiteli nebylo učiněno sdělení, nelze mluvit o nároku učitele na zápočet let a na příslušný doplatek služebních příjmů.

Posoudí-li se podle tohoto právního stavu dnešní případ, dlužno dospěti k závěru, že st-l nabyl právního nároku na doplatek služebních příjmů, vyplývající ze zápočtu služebních let, teprve tehdy, když mu byl doručen výnos zšr-y v Brně ze 3. května 1923 o výjimečném povolení, aby na st-lově vysvědčení učitelské způsobilosti byla připojena doložka ve smyslu ustanovení § 7 zák. č. 470/1919 Sb., což se stalo podle tvrzení stížnosti, obsahem správních spisů nevyvráceného, dne 12. května 1923. Podal-li st-l žádost o započtení let a vyplacení doplatku služebních příjmů dne 9. března 1926, nelze uznati správným závěr žal. úřadu, že st-l nárok na doplatek služebních příjmů uplatnil po uplynutí doby 3 let od splatnosti tohoto doplatku, resp. od vzniku nároku na tento doplatek, a že tudíž nároku na doplatky služebních příjmů, připadajících za dobu před 1. dubnem 1923, st-l pozbyl.

Poněvadž pak tento závěr žal. úřadu spočívá na nesprávném použití ustanovení § 30 odst. 6 učit. zák., nezbylo než nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 12.036.

Učitelstvo. — Zaměstnanci veřejní: I. * Předpisy o srážkách z odpočivných a zaopatřovacích požitků z důvodů kumulace v §§ 17 a 21 zák. č. 286/1924 Sb. zůstaly nedotčeny platovým zákonem (č. 103/1926 Sb.). — II. * Státním odpočivným nebo zaopatřovacím požitkem podle ustanovení § 17 odst. 2 č. 1 zák. č. 286/1924 Sb. o kumulaci požitků jest rozuměti ve smyslu ustanovení § 21 téhož zák. také výchovné ve smyslu § 160 plat. zák. (č. 103/1926 Sb.).

(Nález ze dne 19. září 1935 č. 17.930/35.)

Prejudikatura: ad II. Boh. A 11.409/34.

Věc: Vojtěška F. v Ž. (adv. Dr. Bedřich Mautner z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty o snížení zaopatřovacích požitků.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Výnosem z 31. srpna 1932 vyměřila zšr v Brně st-lce, vdově po řídícím učiteli a učitelce ženských ručních prací, podle zák. ze 17. prosince 1919 č. 2 Sb. z r. 1920 a učitel. zák. z 24. června 1926 č. 104 Sb. z mor.-slez. pensijního fondu učitelského od 1. srpna 1932 vdovskou pensi ročních 13.125 Kč, příspěvek na výchovu syna 2.625 Kč